

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

28 tháng 3 năm 2010

Số 90

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Cuộc sống sanh ly tử biệt, thương tâm đau lòng là sao ?
- 2) Duyên là sao ?
- 3) Có người muốn chạy theo Bé tu thì sao ?
- 4) Bão bùng chuyển động do đâu mà ra ?

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 29 tháng 10 năm 1991

1) Hỏi : Cuộc sống sanh ly tử biệt, thương tâm đau lòng là sao ?

Đáp : Thưa, đối với người đời có cảnh sanh ly tử biệt, kẻ sống như người chết, có cơ hội ôn lại bài vở đã và đang học thi. Trải qua nhiều cuộc tình tứ thương yêu, sự âu yếm giữa mẹ con, chồng vợ, cũng là cơ hội cảnh cáo tấm lòng trung tín của đôi bên. Người chết hồn nhẹ hơn người sống, chỉ biết đứng đó nhìn rồi ra đi theo luật định trong chu trình tiến hóa, tùy theo duyên nghiệp nặng nhẹ, nợ đạo thì tiếp tục lo tu theo duyên đạo, nợ đời thì tiếp tục báo ơn. Cuộc sống chết của con người rất kỳ kỳ sống động. Nếu có cơ hội nên dốc lòng tu học, tức là cho tương lai, sẽ tận hưởng vào cõi thanh nhẹ. Khi ý thức được cuộc đời là tạm thì nên nung nấu tâm hồn tu học càng nhiều càng tốt, không nên bỏ dở cơ hội thanh cao giải thoát. Hứa là phải làm, hành đúng pháp, tạo lập một căn bản tốt lành thanh nhẹ, cuộc sống, chết đều vui tiến, không bị nhảm lẫn trong ma ý phàm tâm, tự thức khai trình tiến bước. Cảnh gia đình ly tán không sao tránh khỏi sự nhớ nhung đau thương. Đó là nguyên lý đánh thức kẻ ở người đi, truy tầm chơn lý trong thực tại.

Ngày 30 tháng 10 năm 1991

2) Hỏi : Duyên là sao ?

Đáp : Thưa, duyên là vòng từ quang của hành giả, chuyển đến vị trí nào thì tương ngộ vị trí đó. Nó cũng nằm trong nguyên lý sanh, trụ, hoại, diệt và hồi sinh, do tâm của hành giả mà ra, hướng về thiện nghiệp thì ngộ thiện duyên, hướng về ác nghiệp thì tai nạn liên tục, luật nhân quả rất rõ ràng. Quốc vận tốt hay xấu cũng do tâm của nhân dân, chánh quyền phải thật sự vì dân, ví như tình yêu thương của Thượng Đế, thì quốc gia ấy sẽ được phát triển trên mọi mặt. Ngược lại, gây hận thù giữa chính quyền và nhân dân thì quỹ đạo tâm linh sẽ bị rạn nứt, sự phát triển không thành, gây họa cho nhân dân, thiếu ăn, thiếu mặc, khủng hoảng vì mất tâm linh, thể hiện sự đấu tố lẫn nhau, nội khoa tâm lý yếu hèn mà không hay, mất cả tình thương và thực chất, tự xưng là siêu anh hùng, biến thể của nó là siêu vi trùng phá hoại mà không hay, kế hoạch đề ra đó mà xem, nhưng không làm được vì thiêng liêng tánh mát mát, chỉ ôm cái có nhưng không biết được cái có hiện tại do cái không mà ra. Ôm đất cát la làng nhưng không biết được tâm là cơ sở chánh. Cho nên rất dễ sanh ra bệnh tật và yếu hèn, chỉ biết tiêu hao và không biết dưỡng phần hồn lâu dần sẽ mất tất cả vị trí tâm linh, biến thành ma quỷ, óc không khai, tâm không mở, sống trong sự lơ đãng lan la nhiều kiếp, ôm tánh chất phá hoại mà không hay, biến thành trùng dế, sâu bọ trên mặt đất. Có khi chúng nó bị giết hằng loạt, nhưng người đời không gớm tay là vậy. Ngược lại, người tu lại được vun bồi ý chí sắt đá, Từ Bi hùng mạnh một lòng một dạ hướng về con đường giải thoát của tâm linh, tiến về góc gác vô sanh thì sẽ khỏi bị diệt như trùng dế ở tương lai.

Kệ:

*Làm người lẻo mép chẳng ra sao
Tăm tối ngu si lệ ứa trào
Khổ cực trong lòng thêm ác độc
Giúp ai hơn họ tiến cùng nhau
Cùng nhau tu học tiến thâm sâu
Rõ lẽ Trời ban thức nhiệm mầu
Ai giỏi ai tài tâm chẳng động
Triển miên thanh tịnh pháp khai mầu*

Ngày 28 tháng 10 năm 1991

3) Hỏi : Có người muốn chạy theo Bé tu thì sao ?

Đáp : Thưa, người muốn chạy theo Bé thì người đã có tâm và có duyên với Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, nên nghiên cứu cho kỹ và thực thi đúng pháp thì tương lai sẽ có cơ hội tương ngộ, không cần chạy theo sát một bên. Thực hành đúng pháp càng ngày càng thanh nhẹ, dẹp mất cái ta, thức hòa đồng sẽ được mở, sẽ không còn xa cách về chơn lý tu học, chung quy do tâm của hành giả mà thôi. Hành đúng pháp tức là lập lại trật tự hồi sinh, lúc chết nhắm mắt sẽ không còn bơ vơ nữa. Cho nên Bé khuyên mọi người tu nhiều thay vì nói nhiều mà không tu, muốn thương Bé thì phải tự thương tâm, sẽ có cơ hội tiến hóa, bớt lường gạt chính mình thì hắc bạch sẽ phân minh, cơ Trời rõ rệt, khai thông chiều hướng tự thức mà đi, mới thấy rõ chúng ta đến đây

học hỏi và tiến hóa, bằng lòng chết trước khi chết, tức là lìa khỏi xác mà không mền tiếc, luật lệ rõ ràng và công minh. Nhân nào quả nấy chẳng sai, luật Trời có trước luật đời, lui về tự nhiên và hồn nhiên, dẹp bỏ cố chấp mê loạn, mọi việc sẽ bình an.

4) Hỏi : *Bão bùng chuyển động do đâu mà ra ?*

Đáp : Thưa, bão bùng chuyển động do trung tâm sinh lực cạn khôn vũ trụ chuyển hóa tùy theo duyên nghiệp của vạn linh mà hình thành, vừa cảnh cáo, vừa cứu vớt và vừa trừng trị. Chỉ có tu thiền thanh tịnh thì mới hiểu được sự chuyển động của thiên cơ mà tự tu tự tiến, chứ không phải làm Thầy mách bảo rồi mang họa lây.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Tu Tiên Giải Minh (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Như trong chùa, ông Tám ơi! Mấy ông Phật ở trong ruột trống rỗng, nó còn phải có vàng, làm cái tim bằng vàng hết.

Thầy: Cái đó họ kêu là kim cang đó. Cái đó kim cang nghĩa là một cái tạo thêm cái phú giàu có cho ông Phật. Một cái tạo thêm lòng tham cho thằng ăn cướp để nó vô nó lấy cục vàng đó. Sẽ hiểu hết, lần lần họ sẽ hiểu qua cái cơn khốn cùng rồi họ hiểu. Chớ bây giờ ông Trời không biết giáo dục người ta bằng cách nào. Nó đói nó mới biết Trời Phật. Nó khổ nó mới biết ngoài cái này còn cái khác. Sướng hoài nó đâu có biết tu.

Cho nên các bạn cố gắng tu được phước lắm. Tu rồi mình diệt hết mình không tham trong lúc mình thiếu thốn nhưng mà mình thấy vẫn phong phú. Phong phú chỗ nào? Cái thanh điền Trời đất không bỏ mình thấy không? Mình nhắm con mắt một chút, nó sung sướng rồi, nó đâu có đói khổ, nó không có bận tâm về cái ngoại cảnh nữa.

Cho nên cái tiến hóa nó rất cao là bên cái pháp vô vi này. Không phải khen mà chính tôi đã hành và tôi đã thấy, tôi đã đạt được một cái phần nào, tôi mới nói ra. Ai có gì thắc mắc nữa không?

Bạn đạo: Bạn đạo mình thắc mắc, mình hỏi cô. Cô thấy sao cô nói vậy. Mà chính ông Tám đã nói sai. Cô thấy như vậy mà cô nói như vậy mà ông Tám nói sai. Như vậy điển của cô sẽ bị dọa thì cũng tội cho cô. Như đặt trường hợp ông Tám, cô nói láo thì chính của cô và thực tâm của cô không có nói láo. Chẳng qua cô thấy như vậy cô nói như vậy. Thì ngoài cái cách như ông Tám giảng dạy bằng lý thuyết, bằng lời nói như thế này. Có cách nào ông Tám giúp cô cái cách khác để mà cho cô ý thức được cái vấn đề cô biết như vậy là sai như theo lời ông Tám nói.

Thầy: Bởi vì tôi đã nói và tôi đã chuyển điển cho cô hiểu rồi. Và tôi nói cái này tôi không phải có ngụ ý mà hại cô. Nhưng mà cái người nói láo, nó hiểu lấy nó. Anh làm sao hiểu nó nói thiệt hay là nói láo. Anh không có cặp mắt thứ ba làm sao anh xác nhận sự thật, anh thấy chưa? Anh không phải người trên lầu làm sao anh dòm cái cuộc đưng xe rõ rệt hơn, thấy chưa? Nhưng mà cái đó là cái thương yêu giúp đỡ, mới giáo dục thẳng để cho y tiến lên trên thay vì tiến ở dưới, anh thấy không? Chớ không có cái gì mà tội nghiệp hết. Mà nếu các bạn thấy cái đó là tội nghiệp, các bạn dung dưỡng bạn đạo và cho bạn đạo xuống càng xuống thêm. Tội nghiệp là do các bạn đề cao họ. Rồi các bạn chôn sống họ tại thế gian. Còn các bạn mở xẻ ra để tìm hiểu sự thật thì các bạn đưa họ đi lên cao, thấy rõ chưa? Thấy không? Còn các bạn, chu cha cô đó cô nói đúng. Hỏi lấy gì mà đo cho đúng, thấy chưa?

Cho nên, tôi xẻ tôi cắt đứt không có được tin. Mà nếu tin như vậy là sai. Các bạn đúng rồi các bạn đề cao cho cô, cô cũng bị dọa nữa. Bởi vì cô ở trong cái giới tưởng là ta được rồi thấy chưa? Rồi bị kẹt ở đó. Còn cái đẳng này người ta phá mê phá chấp để tiến. Chớ không phải hành hạ cô đâu. Nhưng mà để cô trở về mọi sự thật để dẹp cái giả tâm đó tiến thẳng lên sự cao siêu sẵn có. Chớ đâu có hành hạ, thấy không? Giúp đỡ mà. Người từ bi không có làm điều hành hạ người khác. Nhưng mà chỉ rõ cho họ thấy để họ hiểu, thấy không? Nhưng mà giờ các bạn hỏi tại sao ông Tám không nói thẳng với cô Khiết biết. Bởi vì cô Khiết không có yêu cầu ông Tám thấy

chưa? Cô Khiết không có ở trước mắt nhờ ông Tám dạy con cái này, không! Bởi vì, cái việc người ta không cần thiết đến mình, mình có chun vô cũng không có trúng chỗ, bạn thấy chưa?

Rồi các bạn, tại sao nói cho các bạn nghe để làm gì, để các bạn mở đèn rọi cô Khiết để cho cô Khiết tiến hóa, các bạn thấy chưa? Sự hiểu lầm của các bạn và hiểu lầm của cô Khiết không còn nữa với cặp mắt bây giờ, bạn thấy chưa? Với cặp mắt hiện đại nó khác rồi thì cái đó cũng là một phương hướng giáo dục. Cách nhìn khác thì đối phương phải sửa, thấy không?

Cái thằng ăn trộm mà mọi người không nói, mọi người cứ để ý thằng đó là ăn trộm thì sau này nó cũng phải sửa, nó không ăn trộm nữa thấy không? Không cần đánh nhưng mọi người biết thằng đó là ăn trộm, nó ngồi thấy kệ nó, mình để yên nó thôi là nó hết ăn trộm. Đưa tư tưởng tốt cho họ thấy không? Chớ không phải là cái chuyện hại mình. Giáo huấn người ta trong cái từ bi.

Còn cái nào tôi giáo dục về trong cái bài thơ hàng tuần và triết lý nói là tôi nói thẳng vô con tim của cô từ hồi nào giờ. Bạn không tin bạn vặn băng rồi kêu cô nghe nó có hết. Cô phải tiến hóa, uống lắm, nếu không tiến hóa uống lắm, uống công. Bởi vì, cô quên rằng quá trình của cô, cái thân thể cũng như là con ma tại thế. Những người hồi trước cũng như chú Ngẫu thấy là biết. Nhưng mà ông Tư đưa cho tôi phải giúp đỡ. Tôi chỉ cầu xin cái thanh điền đưa cho cô, ban bố cho cô được tránh khỏi bệnh hoạn và khuyến khích cô tu, trong lúc cô siêng năng mỗi tối tới nhà tôi. Mỗi đêm tới thiền thì lần lần cô được khôi phục những cái bệnh trạng nan y sẵn có, thấy không? Rồi thay đổi từ một con người yếu ớt mà tiến tới con người mạnh dạn.

Các bạn đừng nói ông Tám ở ác, không có giáo dục và không có giúp đỡ cô Khiết. Cô Khiết được giúp đỡ tối đa, các bạn thấy chưa? Từ cái bệnh hoạn đi tới cái khỏe mạnh. Từ cái gia đình khủng hoảng đi tới ổn định. Từ cái nhút nhác bây giờ thành một châm cứu sư. Một chuyện giúp đỡ cha giúp con cũng chưa giúp được. Cái này thiêng liêng của ông thầy tôi gọi, tôi phải giúp, luôn luôn tôi phải giúp hết mình, đủ mọi phương diện, không bao giờ tôi phụ lòng ông thầy, thấy không? Thì các bạn dòm cái gương đó sau này các bạn hành cũng như tôi hành, các bạn cũng cứu được nhiều người. Nhưng mà giai đoạn họ lên tới đó họ tưởng họ giỏi hơn tôi, hết ga rồi thích qua mặt, chưa được. Người ta tắt máy mà y qua mặt cũng chưa được, thấy không? Thì phải giáo dục cho y tiến lên. Không muốn cho y ở đó và bị sa đọa. Tôi mới nhắc nhở, tôi mới kích thích thẳng trong con tim. Ngay điền của Ngọc Hoàng cũng giáo dục muốn cho y tiến hóa, không muốn bỏ một người đã đi cái công trình mà từ đó lên tới đó uống lắm, không dễ đâu. Bây giờ, cô ngồi xét lại, cô phải khóc mấy ngày, nó mới xong câu chuyện. Dòm cái thân thể và cái trí tuệ hồi lúc đầu gặp ông Tám, mà cái thân thể và cái trí tuệ ở ngày nay, không phải tôi nói công ơn Trời biển. Không! Nhưng mà cái giáo dục của càn khôn đã giúp cô, thấy không? Mà cô không gắng tiến nữa thì uống cho cô và tội nghiệp cô. Chớ tôi không biết làm gì hơn nữa, bạn thấy không?

Ráng tu để tiến, bớt nói chuyện đi, lo tu thôi, lo hiểu mình để tiến thôi, đó là đệ tử ruột. Rồi cái biết được chút này soi bói chuyện này, soi bói chuyện kia, soi bói chuyện nọ, bắt măn chuyện này, bắt măn chuyện kia, bắt măn chuyện nọ là mình người đời, không phải người đạo thấy không? Rồi lần lần các bạn sẽ đo lường thấy ai cao thấp. Còn tôi luôn luôn tôi nói rằng tôi là học trò của các bạn, nhưng mà học trò ngoan, thì đã làm những cái gì ông thầy giao phó cho nó, nó đều tiến hóa được hết. Nhưng mà ông thầy làm biếng thì ông thầy phải đứng sau lưng nó, phải chưa? Cô đó cũng là thầy của tôi nữa. Mà qua quá trình giáo dục của cô đối với tôi, tôi đã tiếp thu hết và tôi được tiến bộ. Nhưng mà cô còn giữ cái chức làm thầy của cô thì cô phải đứng lại, thấy chưa?

Cho nên, chúng ta có một cái đường lối rất tự do, rất văn minh, rất cởi mở trong sự sáng suốt không động, không phải cái chuyện ác trực như người thế gian giáo dục đâu. Cho nên, khi mà bạn nghe rồi, bởi vì hồi nào tới giờ bạn nghe những cái đó bạn thấy khoái, hay hay, hay hay, bạn tin tưởng. Nhưng mà cái đó đều là không hay. Bởi vì tôi nói ở nhà bạn, bạn đi tới đây là bạn thấy biết bao nhiêu cảnh, bạn kể hết cho tôi nghe coi, cũng hay vậy. Nhưng mà cảnh nào cũng chẳng ra cảnh nào, phải không? Không phải mục đích của bạn. Còn mục đích của bạn khác, mục đích của bạn tu phải trở nên một vị Phật. Bạn phải xem đối tượng nó có hành động từ bi chưa? Nó có cái hạnh tự giác chưa hay là nó còn tham mê trần tục, dễ hiểu quá phải không? Lúc đó các bạn không bị sai lạc.

Vì mục đích của các bạn phải trở về sự thanh tao của một vị Phật. Các bạn không có phải là đi làm một nô lệ nữa nhưng các bạn phải trở về một vị thanh cao như Phật thì lúc đó các bạn dễ đo lường đâu có khó khăn. Rồi các bạn mới xét lại này kia, kia nọ, các bạn thấy tôi nói rồi, các bạn nghe có tự ái về đời. Các bạn chu choa ông Tám ép cô Khiết hết đường đi. Không phải! Mở đường cho cô Khiết đi, chớ hồi nào tới giờ tôi có tắt đường đâu. Nếu mà tôi tắt đường thì tôi nói với các bạn cái cô đó hay lắm, tin cô đi để tiến thì cô chỉ chết thôi. Cô ở

cái giới đó rồi cô sụp đổ luôn. Mà các bạn cũng đi theo ma luôn, thấy chưa? Tôi vì các bạn, vì cô và tôi đem cái sáng suốt để cho các bạn tiến với cô thay vì sụp đổ với cô đó, thấy chưa? Bây giờ bạn còn có gì thắc mắc nữa?

Bạn đạo: Tôi còn cái như trường hợp hồi này ông Tám nói nhiều quá thì trí nhớ của con kém. Cái vấn đề mà cô Khiết, cô phải ý thức được vấn đề cô như vậy, cô phải tới cầu xin ông Tám nhờ ông Tám dìu dắt chẳng hạn. Nhưng mà chính cô không ý thức cho nên cô mới không có tới đây hoặc là không có tới gặp ông Tám để xin ông Tám dìu dắt, dạy dỗ.

Thầy: Không cần cô đến tới. Cô không cần đến gặp tôi, nhưng mà cô có đến xin tôi, xin khấn tôi và lạy tôi, xin tôi từ rày về sau cô không dám nữa. Cô có lạy rồi, nhưng mà để xem cái tâm cô có đúng hay là không? Bởi vì chúng tôi cần cái công quả. Tôi cần sự đền ơn của bạn đạo về công quả chớ tôi tham công quả chớ không tham tiền tài và không tham lời nói, thấy không? Chính cô cũng ăn năn và cô thức giấc. Cô tới cô quỳ, cô lạy cô khóc rồi. Nhưng mà tôi nói cố gắng tu khổ sát một bên rồi, tôi có nhắc câu đó. Rồi lần lần cô sẽ đến cô học, chớ cô không cần phải tới đây. Tới đây mà cái tâm chống đối, tới làm gì. Cô ở nhà mà cái tâm cô kính nể và cô tìm hiểu, cô tiến hóa, không cần tới đây. Tới đây làm rộn gia chủ, ích gì đâu, phải không? Còn gì nữa?

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 26/06/1977)

Vườn Thơ Bạn Đạo

VUI THIỀN

Muốn vui sống khỏe chỉ tham thiền
Tâm thức quân bình trí định yên
Ác ý lụi tàn theo khói tào
Tình người sống lại trước hồn thiêng
Biết nhiều lí pháp đời thêm khổ
Hiểu rõ vô thường đạo vẫn diên
Điền rút khỏi đầu Trời tiếp giải
Trời người kết nối ấy vui thiền.

PN. 10-11-2009

TS. Phương

PHÁP THIỀN (8)

PHÁP TỔ trao Thầy, Phật Vĩ Kiên.
LÝ mong phổ độ, khắp trần miền.
VÔ cùng tận lực, Thầy truyền pháp.
VI giảng từng điều, độ chúng yên.
KHOA dạy hồng trần, pháp tự độ.
HỌC thiền niệm Phật, giải ưu phiền.
HUYỀN quang khai mở, đạt thanh tịnh.
BÍ mật đất trời, tại Tiêu Thiên.
PHẬT tự Di Đà, gieo sáu điểm.
PHÁP Thầy giao lại, tự tham thiền.

Cử Chi, 10/1/2010

BÁ TÙNG

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 22 tháng 08 năm 1971

Nội tạng bất khai diễn bất hòa,
Chuyển luân luân chuyển khếp luân xa.
Trước thanh thanh trước không minh bạch,
Ngũ uẩn cuồng cuồng khó phóng ra.

Tâm ta đen tối như tà,
Diễn không thông cảm mới là khổ tâm.
Tu sao lại vẫn tham sân ?
Bất minh thiên cảnh xa gần bất minh.
Lên cao mới thấy thâm tình,
Diễn là ánh sáng chính mình khai quang.
Thấy mình tội lỗi bất an,
Xung quanh áp đảo hợp bàn lung tung.
Thế tình lạc lõng như khùng,
Luyện sao tránh cảnh chung cùng hại nhau.
Sống trong thanh tịnh trước sau,
Pháp luân thường chuyển chung nhau lập đà.
Huệ tâm khai triển giải hòa,
Đó đây đây đó phân qua thế tình.
Chung vui thắng cảnh dọn mình,
Minh tâm kiến tánh xét tình giả chơn.
Sống trong định luật quy hờn,
Xét xem cảnh họa tùy cơn chuyển hình.
Kiếp này giải thoát cho mình,
Đánh tan bản tánh cực hình tự cam.
Thanh thoi chung hưởng vui đàm,
Diễn thanh mới tạo mới am nội tình.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên